

Հուսիկ Արա

Քաղաքի առավոտը

Առավոտ չի լինում

արվարձանի պաղ լճակի մեջ արևը թերխաշող մեր քաղաքում,

և օրվա առաջին ժամը շոգեբաղնիք կեսօրից է սկսվում.

հորանջում ենք ու փռչում՝ մեր տեղերը բե՞մ, թե՞ դահլիճ ճշտելով:

Փողոցով ու այգիներում և ամենուր Աստծու որդին է շրջում,

մերթ հիվանդապահի կամ սանիտարի հագուստներով,

մերթ «Բժիշկներ առանց սահմանի» մարդասիրությամբ.

խաչակնքում ենք և օվսաննա կանչում, երբ անցնում է մեր կողքով:

Հերթական մանկան գլխին է ձեռքը դնում՝

քաղաքի առավոտը նմանեցնելով նրան.

և արդեն զարմանալու չէ, որ նրա հաճախորդն են

անտերուդուրս մարդիկ՝ դեղակայուն ու անբուժելի,

հետնախորշերում ու դետուդեն թափված:

Իսկ վերջում խոսք է ասում՝ նստած մոտիկ բլրին,

որտեղից տարին մեկ-երկու անգամ,

հատկապես ամռան գիշերներին, պորտաբաց քաղաքը ջազ է լսում:

Հետո կարմիր խաչով թևկապն ու դեղորայքը փոխանցում է սատանային,

որ Շուտոված մականունով է քաղաքում հայտնի,

և ասում՝ կհանդիպենք լուսաբացին, ու գնում է:

Իսկ մենք պարտադիր մեկ-երկու քաջալերող խոսք ենք նետում

այդ շուտոված շանորդուն,

և շուտ-շուտ ուտելուց գկրտալով՝ շտապեցնում.

հանկարծ չուշանաս, ուր որ է լույսը կբացվի:

Լուսաբացին հանդիպում են Աստծու որդին ու սատանան,
և ձեռք սեղմում ամբողջացած օրվա համար՝ մոտիկ բլրի վրա,
հետո մինչև կեսօր, առանց խաղի ու անկեղծ, համոզում են իրար.
«Երկրպագիր ինձ, և այս քաղաքը, որ տեսնում ես, քոնը կլինի»: